

Victòria coberta de xocolata

Un relat de: [plomadacer](#)

En Cesc no era persona de donar espectacles públics, però en trobar-se de cop i volta amb aquella informació, no va poder evitar esclatar a cridar: "QUE SÀPIGUES QUE NO ERES RES MÉS QUE UNA BARBARISTA!" Dues noies, cadascuna amb el seu respectiu pírcing facial, van acabar de creuar el passadís, tot comprovant bocabadades durant el seu pas pel costat d'en Cesc, que aquest no portava cap mòbil a la mà ni cap mena de dispositiu amb què pogués estar parlant amb algú a distància. Bé, almenys algú que no formés part de vés a saber quina dimensió o imaginació. No va fer el mateix l'anciana baixeta i corbada que, esparverada, fugí corrents fins a trobar un lloc on sentir-se segura. I, en el seu cas, va ser la secció de compreses. Qui li havia de dir a en Cesc que aquell racó de supermercat el portaria a un viatge trenta anys enrere, a recordar un matí qualsevol d'aquells a l'estona d'esbarjo entre classes, en els quals anava a comprar-se l'esmorzar, igual que molts d'altres alumnes del col·legi. Revisqué amb total claredat el moment en el qual avançava fins al taulell per demanar la seva pasta preferida, aquella que li solia comprar de petit la tia Aurèlia. La propietària i dependenta de la fleca esperava impacient, ja que volia aclarir de pressa la fila de preadolescents famolencs de brioixeria. Impacient per buidar estanteries i omplir el calaix de calerons. A en Cesc ja l'intimidava prou el fet de trobar-la de cara, allà, esperant-se com una lloca, amb la pitrera coberta amb un impecable davantal blanc; però el pitjor de tot només havia de començar. Intentant controlar la veu per tal de no fer cap gall, tremolosament demanava l'esmorzar: "Unes ulleres". La dona somreia sense dissimular gens un punt de maliciosa satisfacció, per, seguidament, agafar la pasta amb unes pinces, embolicar-la i sentenciar: "Una palmera. Cent". En Cesc deixava sobre el taulell la daurada moneda que duia preparada i després es girava en direcció cap a la sortida, havent de passar, vermell com un pigot, per davant de la fila silenciosa de nois i noies que se'l miraven amb cares estranyes o semi compassives. Mai ningú n'havia fet mofa, però. Quina sort. Per molt que en Cesc hagués arribat a la conclusió que cada cop que demanava aquella pasta estava cometent una incorrecció lingüística, que a més el feia quedar en ridícul, no estava disposat a deixar d'anomenar-la d'aquella manera. La tia Aurèlia sempre n'havia dit unes ulleres, segurament perquè una dona com ella, criada a pagès i quasi analfabeta, trobava com a solució a la seva manca de vocabulari anomenar certes coses amb el mateix nom que objectes que s'hi assemblessin. Era evident, però, que l'opció de palmera era més sofisticada i probablement més culta, i això explicava que la resta d'alumnes, més urbans i modernets que ell, sabessin perfectament que era així com s'anomenava. Durant tres anys, el jove Cesc va anar repetint el ritual de soferts escac i mats seguits d'humiliants retirades. La flequera mai no insinuà, ni que fos lleugerament, la intenció d'obrir un debat per saber per quin motiu el noi s'entossudia a voler tenir raó. Per què s'hi hauria de molestar, quan allà, en el seu regne farinaci tots els convidats de pedra certificaven amb el seu silenci que ella posseïa la veritat absoluta. En Cesc se sentia d'alguna manera marginat per voluntat pròpia, però alhora també li confortava pensar que no traïa la memòria de la tia Aurèlia. Encara que, fins i tot potser a ella li hagués fet gràcia saber que d'allò en deien una palmera. El temps passà i en Cesc adquirí altres hàbits alimentaris, esborrant progressivament els dolços de la seva quotidianitat. Trenta anys després, però, la justícia havia cridat a en Cesc quan aquest passava de llarg pel passadís de brioixeria d'un supermercat. En una estanteria, un rètol d'oferta del dia es feia veure amb lletres i números de gran mida. En Cesc hi fixà la mirada, inintencionadament. El rètol anunciava: "Ulleres amb xocolata, 0,89 euros". Complint amb el bilingüisme, a sota continuava: "Palmera con chocolate, 0,89 euros". Ja al taulell, la caixera preguntà, una mica estranyada de veure que en Cesc només hi deixava un article: "Només aque..."? En Cesc no la deixà acabar: "Sí, només aquestes ulleres". Al carrer, les desembolicà del plàstic i hi clavà una queixalada, tot degustant la cruixent crosta caramel·litzada i el flonjo interior de pasta de full. Mai les havia tastat amb xocolata, i les trobà delicioses, però el cacau no tenia res a veure amb la seva fruïció...